

JEAN-CHRISTOPHE,
GRANGÉ

MERMER ADAM

—
Polisiye
Gerilim
—

Çeviren: Tankut Gökçe

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Kızıl Nehirler	Ölü Ruhlar Ormanı
Taş Meclisi	Sisle Gelen Yolcu
Leyleklerin Uçuşu	Kaiken
Kurtlar İmparatorluğu	Lontano
Siyah Kan	Kongo'ya Ağıt
Şeytan Yemini	Ölümler Diyarı
Koloni	Küllerin Günü

MERMER ADAM

Orjinal adı: Les Promises

© Éditions Albin Michel, 2021

Yazan: Jean-Christophe Grangé

Fransızca aslından çeviren: Tankut Gökçe

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Ağustos 2022 / ISBN 978-625-8344-88-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Mermer Adam

Jean-Christophe Grangé

Çeviren: Tankut Gökçe

Megumi için

I

Rüya görenler

– Her şey kırsalda geçiyor. Bir kış sabahı çıkıp geliyor.

– Bölgeyi tanıdınız mı?

– Hayır. Hep Berlin’de yaşadım ve şehirden ayrılma fikri bile tüylerimi diken diken ediyor.

– Şu küçük kız, bana onu tarif edin. Siyah kravatu, uzun eteği, Reich kartalı armasıyla *Bund Deutscher Mädel*¹ üniforması giyiyor. Sisin içinden bana doğru yaklaşıyor. Bana “Hitler adına geliyorum” diyor.

– Böyle doğrudan mı söylüyor?

– Evet. Hitler ailesinden biriymiş ya da bir yakınıymış gibi, bilmiyorum. Bu oldukça saçma. Tüm rüya boyunca, her ayrıntı tuhaf, açıklanamaz bir karaktere bürünüyor.

– Rüyalarda bu hep böyle oluyor, değil mi?

Simon Kraus ona yardımcı olmaya hazır bir gülümsemeyle baktı. Kadın bu gülümsemeye karşılık vermedi. Güzeldi, zarıftı, çok şık giyimliydi. *Diğer tüm kadınlar gibi.*

– Bana biraz daha yaklaşıyor ve onun yüzünü daha iyi görüyorum. Çok solgun bir teni var ve cildi çiçekbozuğu. Saçları sarı. Son derece iğrenç... bir sarı. Saçlarına bakamıyorum.

– Son derece iğrenç derken ne kastediyorsunuz?

– Saçları... idrar rengindeydi. Rüyamda kendi kendime söylüyorum: “Bu kızın saçları sidik rengi.” Şiddetli bir mide bulantısı hissediyorum.

Simon asla not almazdı. Masasının altında her seansı kaydeden gizli bir mikrofon vardı. Buna karşılık, hastalarının portrelerini belli etmeden kurşunkalemle çizmeyi seviyordu.

Bu kez tamamen farklıydı. Onun gibi amatör bir çizer için bu bir meydan okumaydı. Şapka işaretini andıran kalkık kaşlar (sahte, gerçek kaşlar alınmıştı), bir tutam şekeri andıran dudaklar, isyankâr bir burun, uzun ve ince eller... *Dikkatimizi toplayalım.*

1. Alman Kız Birliği: Nazi Almanyası’nda 1933-1945 yılları arasında kızlara yönelik faaliyet göstermiş örgüt. (ç.n.)

– Benimle konuştuğunda birçok ayrıntıyı fark ediyorum. Öncelikle, elinde bir kürek tutuyor. Sonra, yanında bir el arabası var. Kuşkusuz onları beraberinde getirmiş, biliyorum...

Simon hâlâ çiziyordu, ne yaptığı görülmeyecek şekilde defteri kendine doğru eğik tutuyordu. Bu tür hikâyelere alışkındı. İçlerini dökmek, sorunlarından, nevrozlarından bahsetmek –ve özellikle de rüyalarını anlatmak– için gelirlerdi.

Simon Kraus psikiyatrdı, kuşkusuz kuşağının en iyilerinden biriydi, ama kendini psikanalist –bu sözcük gitgide tehlikeli bir hal almış olsa bile, bu hanımların sıkıntılarına kulak vermek çok kazançlıydı– olarak tanıtmayı tercih ediyordu.

– Beni dinliyor musunuz, doktor?

Kadın gri gözlerini ona dikmişti, her ne kadar canlı görünseler de bir nehrin dibindeki çakıl taşları gibi ıslak ve yıpranmışlardı. Kuşkusuz yorgunluklandı. 1939 Ağustosunda, Berlin’de kimse rahat bir uyku uyuyamıyordu.

– Sizi dinliyorum, Bayan... (önündeki hasta fişine bir göz attı)... Feldman.

Kadın birkaç saniye boyunca muayenehanenin dekorasyonunu inceledi. Simon her şeyi bizzat tasarlamıştı, amacı hastalarının (sadece kadınları kabul ediyordu) kendilerini rahat hissetmelerini sağlamaktı. Kırık beyaz boyalı duvarlar, kahverengi deriden kolçaklı koltuk ve kanepelerine bir şezlong, insana bulutların üstünde yürüyormuş izlenimi veren Kandinsky motifli kalın yün bir halı, referans eserlerinin özenle yerleştirildiği camekânlı bir kitaplık ve özellikle de, ayakkabılarını çıkarma alışkanlığı olduğundan ayaklarını gözlerden uzak tutacak, ön kısmı kapalı ünlü Art déco çalışma masası.

– El arabasının içinde bir kül yığını olduğunu fark ediyorum. Sabahın ilk ışıklarında, bu yığın kızın yüzünü hatırlatan soluk bir leke oluşturuyor... Sise rağmen her şey kurumuş gibi: kül, kırağıyla kaplı toprak, kızın teni... Hatta sesi bile. Sanki sesi paslı bir mekanizmadan çıkıyor...

Simon portresini neredeyse bitirmişti. *Fena değil*. Kafasını kaldırdı.

– Şu küreğe dönelim. Genç kız o aletle ne yapıyor?

– Bana uzatıyor ve bana kazmamı emrediyor.

Bu sahnenin ardında Simon sadece her Berlinliyi ele geçirmiş korkunun sıradanlığını görüyordu. Elbette Nazizm’in yükselişiyle ve hatta daha öncesinde, Weimar rejimi altındayken başlayan korkunun...

Psikiyatrı ilgilendiren, diktatörlüğün vicdanlar üzerinde yaptığı kararlık çalışmaydı. Nazi partisi NSDAP² uyanık beyinlerden mutlu değildi, gerçek bir korku oluşturarak rüyalar âlemine sızmak istiyordu.

– Bu durumda siz ne yapıyorsunuz?

– Kazıyorum. Tuhaf bir şekilde, bunun kendi mezarım olduğunu hemen anlamıyorum.

– Sonra?

– Çukur yeterince derinleştğinde, durumu anlıyorum. Bu kız benim enseme bir kurşun sıkacak ve el arabasındaki şeyi cesedimin üzerine boşaltacak. Ama bu kez söz konusu olan kül değil, sönmemiş kireç. Tam o anda, genç kız silahını kılıfından çıkararak gülüyor ve konuşuyor: “Kalsiyum oksidin üstünlüğü, metallere asla zarar vermemesi. Çok güzel mücevherleriniz var, değil mi? Altın dişleriniz de var mı?” Kaçmak istiyordum, ama bacaklarım küreğin sapı gibi kaskatı.

Simon defterini bıraktı. Artık bu yeni hastaya eşlik etmeli ve onu içinde bulunduğu durumdan çıkarmalıydı –ve bunu kelime oyunu yapmadan gerçekleştirmeliydi.

– Siz de benim gibi, bunun sadece bir rüya olduğunu biliyorsunuz, Frau Feldman.

Kadın onu duymamış gibiydi. Sanki zorlukla nefes alıyordu.

– Kız beni bir kurşunla gebertecekti ve ben, çukurun dibinde, ben... henüz işimi bitirmediğimi ve işimi bitirmek için bana birkaç saniye daha yaşama şansı vermesine ihtiyacım olduğunu göstermek için kazmaya devam ediyorum... Bu çok dayanılmaz... Ben...

Sustu, çantasından küçük bir mendil çıkardı. Gözlerini sildi, burnunu çekti. Simon, kendine gelmesi için kadını rahat bıraktı.

– Aniden, diye devam etti, küreğimi bırakıyorum ve çukurun kenarlarından tırmanmaya çalışıyorum. İşte o anda vücudum kırılıyor.

– Ne demek istiyorsunuz?

– Omurgam kırılıp ikiye ayrılıyor. Kırılma sesini net bir şekilde duyuyorum ve yüzümün toprağa yapışmış olduğunu hissediyorum, ikiye bölünmüş bir solucan gibi, bedenimin her iki parçasının birbirinden bağımsız bir şekilde hareket ettiği hissine kapılıyorum. Başımı kaldırıyorum ve Luger’iyle (silahı tanıyorum, kocamda da ayınsından var) bana nişan aldığını görüyorum. Kız daha iyi nişan almak için bir gözünü kapatıyor –açık olan gözü de sarı.

2. Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (NSDAP): Nasyonal Sosyalist Alman İşçi Partisi. (ç.n.)

Kadın hıçkırarak alaycı bir şekilde sırttı.

– Sidik rengi!

Rüyanın bu doruk noktasında, en küçük ayrıntı bile belirleyici –*önemli*– olabilirdi.

– O anda siz ne düşünüyorsunuz?

– Altın dişlerimi.

Kadın çılgınlığını bastırdı ve hıçkırıklar arasında büzülüp kaldı. Simon, kadının Kaufhaus des Westens'te³ bizzat gördüğü bir tayyör giydiğini tespit etti. Tüm bunlar iyi birer göstergeydi. Bir dahaki se- ansta ona kocası hakkında sorular soracaktı –mesleği, fikirleri, tam olarak geliri...

– Yahudi misiniz, Frau Feldman?

Kadın elektrik çarpmış gibi doğruldu.

– Ama... Bu mümkün değil.

– Komünist?

– Kesinlikle hayır! Kocam Hermann Göring Reichswerke'de⁴ yö- netici.

Simon, biraz hayranlık dolu şaşkınlık belirtisi olarak kaşlarını kaldırdı. Aslında, bu konu hakkında bilgi sahibiydi –Frau Feldman'ı ona yönlendiren arkadaşı kesin konuşmuştu: Kocası Alman çeliğinin önemli bir kısmında söz sahibiydi.

Simon ona sevecen bir gülümsemeyle baktı.

– Tamam, Frau Feldman, emin olun, rüyanız bugün içinde bulunduğumuz koşullara bağlı yaygın bir kaygının dışavurumundan baş- ka bir şey değil.

– Peki, bu ne demek oluyor?

Az kalsın, bu hepimiz şakağımıza dayanacak bir Luger'le öleceğiz de- mek, diye cevap verecekti, ama “aramızda” yüz ifadesini benimsedi: Bu muayenehanede konuşulan her şey burada kalırdı.

– Zihniniz katı bir baskı altında, Frau Feldman. Geceleri de, bu tür garip senaryolarla kaygılarından kurtuluyor.

– Kötü bir Alman olduğumu düşünüyorum.

– Tam tersi. Bu tür rüyalar, her şeye rağmen sizin Berlin'de mut- lu bir şekilde yaşama isteği taşıdığınızı açığa vuruyor. Bir kez daha

3. Berlin'de büyük bir mağaza. 60.000 metrekareden fazla perakende alanı ve 380.000'den fazla ürünle, Londra'daki Harrods'tan sonra Avrupa'nın en büyük ikinci mağazasıdır. (ç.n.)

4. Nazi Almanyası'nın sanayi bir holdingiydi. Temmuz 1937'de, Salzgitter'den yerli demir cevherlerini çıkarmak ve işlemek için kurulmuştu. (ç.n.)

söylüyorum, korkularınızdan bu şekilde arınıyorsunuz. Uyku dinlenmektir. Ve rüyalar da ruhun dinlenmesidir, yenilenmesi de diyebilirsiniz. Kaygılanmayın.

Bunları söylerken bir yandan da düşünüyordu: *Sen ise, sen bekle-mekle bir şey kaybetmezsin*. Şimdi tüm dikkatini kadının alınmış kaşlarına vermişti. Bu tarz güzellik merakından nefret ediyordu. Yolunmuş kaş kemerlerinin üstündeki bu çizgilerde hem müstehcen hem de sahte bir şeyler vardı. Simon doğal güzeleğe değer verirdi. Bu anlamda tam bir Alman'dı ve sadece saç örgülü, sporcu ve her bakımdan sağlıklı kızlardan hoşlanan Nazilerden pek farkı yoktu.

– Öür dilerim... ne diyordunuz? diye sordu Simon, koltuğunda doğrulurken.

– Seans bitti mi diye sormuştum.

Simon saatine hızlıca baktı.

– Evet, bitti.

Hemen ayakkabılarını giydi, markalarını tahsil etti, kadını kapıya kadar geçirdi. Cesaretlendirici birkaç kelimedden sonra –haftaya yeniden görüleceklerdi–, Hermann Göring çeliklerinin karısını sahanlıkta terk etti. Bir görüntü mermi gibi kafasını delip geçti: Frau Feldman'ın altın dişlerini söken bir kerpeten görüntüsü.

Eliyle yüzünü sıvazladı ve ofisine döndü. Cebini yokladı, köstekli bir saat gibi yeleğine bağlı bir zincirin ucunda her zaman üzerinde taşıdığı küçük anahtar çıkardı.

Özenle (ve her zamanki gibi aynı zevkle), ofisinin yanındaki küçük odanın kapısını açtı. Gizli krallığın kapısı.

Tamamen lambri kaplı, dar ve penceresiz olan oda beş metrekare-den büyük değildi. Dev bir puro kutusunu –ya da asansör kabinini– andıran, buzlu camdan bir avizeyle aydınlatılmıştı.

Tek ayaklı yuvarlak bir masanın üzerinde, her seanstan önce çalıştırdığı kaydedici bir gramofon duruyordu. Tüm bunların etrafında da, Simon’un arşivlediği kayıtları taşıyan rafların monte edildiği duvarlar vardı. Kazıma tekniğiyle kayıt yapılmış yüzlerce plak, hastalarının tüm sırlarını barındırıyordu. Dinleme, tedavi, şantaj yıllarına ait kayıtlar...

Yeni asetat plağı aldı ve üzerine hastanın adını, seans tarihi ile saatini yazdığı kâğıttan bir kılıfın içine soktu. Ardından plağı doğru yerine yerleştirdi, geri çekilerek hazinesine hayranlıkla baktı: Sınıflandırılmış ve üst üste yerleştirilmiş rüyalarla dolu üç duvar.

Rüyalar Simon’un en büyük tutkusuydu. Tezi uykuya biyolojik bir yaklaşım üzerineydi, sonra da psikanalize yönelmişti. Bu konu hakkında ulaşabildiği her kitabı –henüz Naziler tarafından yakılmamıştı– okumuştur. Ardından, 1934’te, rüya konusunun en iyi uzmanlarıyla tanışmak için Paris’e gitmişti.

Simon rüyaların karmaşıklığına, onların imgelem ve oluşum gücüne hayrandı. Rüyaların bu karmaşıklığı size kendiniz ve dünya hakkında her şeyi anlatıyordu. Kendi teorisi şuydu: Gece, sansürlerinden ve korkularından kurtulan beyin gerçeği olduğu gibi görebiliyor ve eşi benzeri olmayan bir berraklığa kavuşuyordu. Bu anlamda, rüyalar bir tür kâhindi: Kırılğan korunma duvarımızı aşarak her zaman en kötüyü görürlerdi.

Kim bilir? Belki de Ilse Feldman ensesine yiyeceği bir kurşunla ölecek ve kendisinin kazdığı bir mezara yuvarlanacaktı...

Nazizm’in ilk yılları boyunca, Kraus bu konu hakkında birkaç makale yayımlama cesareti göstermişti – o dönemde, Yahudi ve Freudcu olmayan psikiyatrların sığındığı Göring Enstitüsü’nün bir

üyeydi. Ardından, Kahverengi Gömlekliler'in kudurganlığı karşı-
sında düşük bir profil sergileyerek daha ihtiyatlı davranmıştı. Artık
sadece, Hitler karşıtı, yani yurtsever olmayan g cl  hislerin etkisiyle
gördükleri rüyalardan mustarip kadınları tedavi ediyordu.

Durum ironikti: Reich her zaman kafanızın içindekileri öğrenme-
ye, ruhunuzu kontrol etmeye çalışırdı, ama *Staatsbibliothek*⁵ yakının-
daki muayenehanesinde, kadınların –ve sıklıkla da, dolaylı olarak
kocalarının– sırlarına v kıf olan kendisiydi. *Hahaha! Hitler'in v kıf ol-
madığı bir şey daha!*

Yıllar içinde, rüya konusundaki teorisini daha da g clendirmiş-
ti. Freud'a göre rüyalar sadece cinsel kaynaklıydı. Simon aynı fikir-
de değıldi. 1920 yılında sokaklarda açlıktan ölen bir evsize dönüşen
dâhi psikanalist Otto Gross şöyle demişti: "Freud her yerde cinsellik
görüyorsa, bunun nedeni yeterince cinsel ilişkide bulunmamasıdır!"

Rüyalar *politikti*. Bizim başkalarıyla, g cle, baskıyla olan ilişki-
mizle ilgiliydi. Onun rüyalarının çoğunda, tam olarak sadece bu var-
dı: Geçmişteki saçma, simgesel, sağlıksız hik yeler halinde yinele-
nen k c k düşürücü davranışlar (ki bunlar olmuş muydu, Tanrı bi-
lir!). Her gece, Simon bu yaraları yeniden hissederek din uğruna iş-
kence gören biri gibi ışrap çekiyordu, ama bu onun ruhsal dengesini
korumasının bedeliydi.

Yarayı temizlemek lazımdı. Uyku boyunca, hâlâ onun soluğunu
tıkayan bu yaraları kusmak gerekiyordu.

Aslında Simon bir intikamcudan başka bir şey değıldi. Zeki, tut-
kulu, hatta hastalarına, onirizm üzerine araştırmalarına kendini ada-
mış biri olsa bile, başkalarıyla görülecek hesabı olan hay sız, acıma-
sız bir adamdı.

Kanıt mı? Doktorluktan kazandığı paralarla fazlasıyla rahat ya-
şarken, bir zamanlar Yahudi bir aileye ait olan muhteşem bir daire-
yi işgal ederek Nazi sisteminden mutlu mesut yararlanıyor, hastala-
rına şantaj yapıyordu.

Bunları düşünürken, saat 17.00'deki Greta Fielitz randevusunu
hatırladı. Geç kalmanın sırası değıldi. Dakiklik, şantaj ustalarının ilk
nezaket kuralıydı.

5. Berlin Eyalet Kütüphanesi. ( .n.)

Simon yakışıklıydı. Hatta çok yakışıklıydı.

Ama kısa boyluydu. Son derece kısaydı.

Çenesini yukarı kaldırıp ayak parmaklarının ucunda yükseldiğinde bile boyu en fazla bir yetmiş oluyordu, ama bu durumunu nedenli gizlediğini bilmemeyi tercih ediyordu. Boyunu en son ne zaman ölçtüğünü unutmuştu. Bilinçli olarak hepsini aklından silmişti.

Kısa boyu ona başka bir güç kazandırmıştı, irade gücü. Okulda, arkadaşları boylanıp o aynı kalırken, içinde patlamaya hazır bir enerjinin gelişmesi gibi, gücünün farklı bir şekilde arttığını hissetmişti.

Kısa boyuyla alay edildiği için şiddetli kavgalara tutuşmuştu. Özellikle bir keresinde, kolejin açık hava tuvaletlerinde çok fena dayak yemişti, yaşadığı özgürleşme duygusunu, beton koridorlarda esen rüzgârı, ahşap kapıya çarparak kırılan burun kıkırdağının sesini hâlâ hatırlıyordu... Kavga etmekten, kendini kanutlamanın yolunu bulmuş olmaktan mutluydu...

Simon'un bedeni ufak tefekti, ama çok akıllıydı. Çok kısa bir süre içinde ona saldırmak tehlikeli hale gelmişti. Artık onun yüzünü gözünü dağıtmıyorlardı çünkü onun zekâsından korkuyorlardı. Birkaç yumruk yiyordu, evet, ama suçluların ömür boyu taşıyacakları lakaplar ediniyorlardı. Morluklar iyileşirdi, ama söylenen sözler asla silinmezdi.

Durumu başka bir kusurla daha da ağırlaşıyordu: Fakirdi. Bu da küçük olmanın bir başka şekliydi. Aynı zamanda da ona kızgın olmak için fazladan bir sebep veriyordu. Sıklıkla, tüm dünyayı güldüren ve çok fakir bir aileden gelen o aktörü, Charlie Chaplin'i düşünüyordu. Simon aynanın karşısında onu taklit ediyor (onun gibi, dans eder gibi yürüyordu) ve bastonuyla oynarken, içinden bir gün onun gibi zirveye çıkacağını söylüyordu.

Öğrenim hayatı boyunca, güçlük çekmeden, fazla çabalamadan ve normal bir çalışmayla hep bir numara olmuştu. Böylece yıllar

boyunca her zaman bir dâhi olarak kabul görmüştü. Bununla birlikte, kendi gözünde, onu tanımlayan şu kahrolası boyuydu. “Neysen o ol” diye yazmıştı Nietzsche. O Simon’dan daha uzun olmalıydı, çünkü insan ayakkabıların içinde sürekli tabanlıklarla yürüdüğünde ve her tramvay durağında burnuna omuz darbeleri aldığında, daha ziyade bu ne olduğuyla ilgiliydi, boyuna rağmen...

Simon Kraus, öğrenim görmek için Almanya’dan ayrılmış 1934’ten 1936’ya kadar Fransa’da kalmış, sonra Berlin’e dönmüştü. Şubat 1933’te Reichstag Yangını’na, tam yetkinin bir ay sonra Hitler’in eline geçmesine, kitlesel kitap yakma eylemine, 1934’teki Uzun Bıçaklar Gecesi’ne ve 1938 Kasımı’nda da Kristal Gece’ye tanık olmuştu... Kaçırıldığı tek önemli olay Olimpiyat Oyunları’ydı. Sözün özü, tüm bu bok fırtınasını tam bir kayıtsızlık içinde yaşamıştı. Savaşın kapıda olduğu bugün bile, hiçbir şey umurunda değildi. Sadece bu fırtınadan sağ salim kurtulmayı düşünüyordu.

Bir anı onun bu halini çok iyi özetliyordu. 1933 Nisanı, bir öğleden sonra kütüphanede çalışırken, koridorlarda gürültüler duyulmuştu. Çarpılan kapılar, yankılanan postal sesleri, boğuk bağırışlar: “Yahudileri dışarı atıyorlar!” O anda aklından geçen tek bir düşünce vardı: “Çocuklara dokunmadıkları sürece...”

Bu tür hastalıklı bir düşüncenin insanı getirdiği durum ortadaydı: bir yaratık. Kuşkusuz ufak tefek, ama yine de bir yaratık.

İyi. Simon gardırobunu açmaya karar verdi. Greta Fielitz karşısında kıyafetine özen gösteriyordu. *Bakalım, bakalım...* Hızla sol taraftaki palto koleksiyonuna göz gezdirdi: pike yakalı kahverengi alpaka palto, karde yünden çift düğmeli siyah bir palto, gabardin bir trençkot... Mevsimi değildi. Ardından, takımlara geçti: Hepsisi yünden, flanelden, ketenden devrik yakalı takımlardı... Kuşkusuz, söz konusu olan vücuda sıkıca oturan yelekleri ve yüksek belli pantolonlarıyla –yine de belleri çok yüksek değildi, aksi takdirde onun üzerinde salopet gibi dururdu– yelekli takımlardı.

Kesimleri normalden çok daha sofistikeydi: Yetenekli terzilere diktirdiği Fransız modelleri saklamıştı –terzilerin hepsi Yahudi’ydi, onları bulmak giderek zorlaşıyordu.

Sonunda tüvit bir ceket ve yakası düğmeli Oxford bir gömlekte karar kıldı. Pilili bir pantolon, açık bağcıklı derby ayakkabılar ve görüntü tamamdı. Küçük düşürücü bir ayrıntı: Ayakkabıları hileliydi, topukları takviyeli. Ona yapılan şakaları kontrol etmenin en iyi yolunun bu takviyeli topukları yaratmak olduğunu uzun zaman önce

anlamış olan Simon, onları Charité Hastanesi'nde stajyer hekimken icat etmişti: "Joseph Goebbels ile Simon Kraus arasındaki fark neydi? Goebbels'in bir ayağı sakattı, Simon'un ise iki ayağı."

Gardırobunun aynasında bir kez daha dikkatle kendine baktı ve ceketinin renk tonlarının –yosun yeşili, ağaç kabuğu rengi, Highlands sisinin griliği– Nazilerin kıyafetlerinin renk tonlarını hatırlattığını fark etti. Çok daha iyi, fark edilmeden geçip giderdi.

Saatine baktı ve daha zamanının olduğunu gördü. Koridora çıktı, bir kahve hazırlamak için mutfağa girdi.

Apartman dairesi altmış metrekareden biraz büyüktü ve muayenehanesi ile onun özel yaşam alanlarını içeriyordu. Aslında, iki odayı bürosu ile bekleme salonuna tahsis etmişti, şahsi yaşam alanı ise mutfak, banyo ve büyük bir odayla sınırlıydı. Fazlasıyla yeterliydi.

Simon giysileri gibi mobilyalarına da özen gösteriyordu. Bekleme salonuna pelesenk ağacından lir bir sehpa, kahverengi iki deri koltuk ve mat camdan kare bir tavan lambası koymayı başarmıştı. Odasında ise, en önemli parça Jean Lurçat⁶ imzalı bir paravandı, hepsi o kadar...

Böyle bir lükse nasıl ulaşabilmişti? Çok basit: Hastalarından biri olan Leni Lorenz'in kocası Berlin'i "Aryanlaştırma" konusunda uzmanlaşmış bir bankacıydı. Bu, Yahudilerin tamamen mülksüzleştirilmesi ve mülklerine el konulmasını anlatmak için kullanılan gülünç bir sözcüktü ve Hans Lorenz "iyi Almanlara" bu mülkleri düşük fiyattan satın almalarını tavsiye ediyordu.

Böylece Simon da kira parası bile ödemedi bu daireyi istediği gibi kullanmaya başlamıştı. Daha sonra Leni onu, Nazilerin zorla el koyduğu ganimetleri sakladığı depolara götürmüş ve ev kurmaya çalışan genç bir çift gibi alışveriş yapmışlardı. Simon'un satın aldığı Lurçat paravanın arkasında sevişme fırsatı bile bulmuşlardı. Hoş bir anı.

Psikiyatrin konumunun bu "oynaş" yanından rahatsız olması gerekirdi (Leni ona bir burjuvanın metresine davrandığı gibi davranıyordu), ama umurunda değildi. Tam tersine. Ruhunda bir jigoloydu. Tüm öğrenim masraflarını, danslı toplantılarda yüksek sosyetedeki kadınlara eşlik ederek –*ve dahası, yakın ilişkiler kurarak*– karşılamıştı.

Evden çıkmadan önce, holdeki aynada bir kez daha kendini seyretmeye engel olamadı. Yakışıklıydı, bu bir gerçektir. Arkaya doğru

6. Fransız ressam, seramikçi ve duvar halısı tasarımcısı (1892-1966). (ç.n.)

iyice yatırılmış kestane rengi saçların altında yüksek bir alın. Jöle sürülmüş saçları sanki hafifçe dağınık, evcilleştirilmiş vahşi bir görünüme sahipti. Kimi zaman da, bir saç tutamı aklından geçen bir deha pırıltısı gibi alnuna düşerdi.

Kaşları gözlerinin üzerinde fırtınalı bir vurgu oluşturuyordu. Bir de bunlara, şairlere özgü halkalarıyla iyice belirginleşen koyu mavi gözler ile birkaç fırça darbesiyle oluşturulmuşçasına düzgün bir burun ve şehvetli dudaklar eklenince olağanüstü bir sevgili yüzü elde ediliyordu.

Simon büyük bir özenle şapkasını seçti. Gardırobu onun hazinesi, şapka koleksiyonu başyapıtıydı. Arkaya doğru kıvrılmış dar siperliğiyle bir dizi fötr şapkası vardı. Tepesindeki ünlü derin “çentiğiyle”, menşei Alman olan homburg şapkalara sahipti. Onları seviyordu, çünkü yarı sert yüksek tepe bölümü onu biraz daha uzun gösteriyordu. Ama o, yanlış bir şekilde “Borsalino” diye adlandırılan, tavşan tüyünden bir fötr modelini, fedoralarından birini tercih etti. Siperini hafifçe öne doğru indirdi ve aynaya bir gangster bakışı attı.

Omuzlara dökülmüş tüyleri temizlemek için küçük bir hareket ve *andiamo!*⁷

7. “Hadi gidelim” anlamında İtalyanca sözcük. (ç.n.)

Simon Kraus safkan bir Brandenburglu değildi: Köken olarak Münih bölgesindendi. Bununla birlikte hep kendini bir Berlinli olarak görmüştü. Her gün, muayenehanesinden çıktığında ve “Berlin’ine” kavuştuğunda, vücudunun her noktasında bu şehrin güzelliğini ve eşsiz atmosferini hissediyordu.

Paris’te yaşamış, Londra’da kalmıştı ve Berlin, mimari güzelliği ve mekânların uyumu bakımından mukayese bile kabul etmezdi. Ama başka bir şey vardı... Bu hantal, engebesiz, karanlık şehrin kendine özgü bir enerjisi vardı. Şehrin alkali gaz yayılımlarının, insan tutkularını daha da artıran türlü türlü toksik yayıntıların solunduğu bir arazide inşa edildiği söylenirdi. Son yirmi yıla bakarak şehir hakkında bir değerlendirme yapılabileseydi, bu söylentiye ancak itibar edilebilirdi.

Dünya Savaşı’ndan bu yana Berlin bütün aşırılıklara, bütün karıştıklara tanık olmuştu. Siyasi açıdan darbeler, devrimler, suikastlar; insanlık açısından sefalet, günlük kısmetler, ahlaksızlık. Bugün Nazilerin iktidarda olması oyunun kurallarını yumuşatmış ama şehirdeki hoşnutsuz uğultuyu yok etmemişti.

Simon, Alte Potsdamer StraÙe boyunca yürüdükten sonra Potsdamer Platz’a ulaştı. Hep aynı şok. U-Bahn’ın rayları ile elektrik kablolarının kestiği, üzerinden arabaların ve atların geçtiği, gökyüzüne açılan bu büyük meydan onu hep şaşırtmıştı... Meydanı çevreleyen binalar çelik rengi bir gölün üzerine doğru sarkan dağlara benziyordu. Meydanın ortasında, üzerinde saatler ve şehrin ilk trafik ışığının yer aldığı bir tür obelisk vardı. Dip tarafta, Vaterland, kubbesiyle değersiz bir İtalyan bazilikasına benziyordu – binanın içinde, yetişkinlerin çocuklar gibi davrandığı oyun salonları, bir sinema, restoranlar vardı: Minyatür elektrikli trenler ve uçaklar masaların arasında dolaşıyordu.

Bu güneşli günde, Simon kalabalığa bakarak titriyordu –siyah giysilerden, ince yazlık elbiselerden (onun kişisel zevki) oluşan bir

JEAN-CHRISTOPHE, GRANGÉ

1961’de Fransa’da doğdu. Çeşitli haber ajansları ve gazeteler için çalıştı. *Paris-Magazine* için bilimsel röportajlar hazırladı. Bütün dünyada ve Türkiye’de aylarca çok satanlar listesinden inmeyen *Kızıl Nehirler*, *Taş Meclisi*, *Leyleklerin Uçuşu*, *Kurtlar İmparatorluğu*, *Siyah Kan*, *Şeytan Yemini*, *Koloni*, *Ölü Ruhlar Ormanı*, *Sisle Gelen Yolcu*, *Kaikem*, *Lontano*, *Kongo’ya Ağıt*, *Ölümler Diyarı*, *Son Av* ve *Küllerin Günü* adlı kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

KÖTÜLÜK HIÇ BEKLENMEDİK BİR YERDEN GELEBİLİR.

Yıl 1939, Berlin... Avrupa yeni bir dünyanın eşliğinde...

Reich’in ileri gelenlerinin güzel eşleri tek tek vahşi cinayetlere kurban gider. Gestapo subayı Franz Beewen, öldürülen kadınların psikiyatru Simon Kraus ve aristokrat psikiyatru Minna von Hassel, Nazilerin nefes aldırmediğı Berlin’de bu cüretkâr cinayetleri işleyen katilin peşine düşerler...

Jean-Christophe Grangé’den, elinizden bırakmak istemeyeceğiniz, gerilim dolu bir macera...

